

Economia

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Dins d'un estret portal comercial, a la cantonada de plaça Urquinaona amb Pau Claris, fa mesos que hi viu un matrimoni gran, d'uns setanta anys, potser més. Avui miren com van arribant els manifestants de l'1 de Maig des de sota dels seus plàstics i cartrons. Han passat la nit i el matí a recer de la pluja tenaç. Tots dos tenen la mirada perduda. No parlen, es limiten a estar-se allà. Els observo discretament. Què deuen pensar? Ell detecta que n'estic pendent i m'etziaba: "Voleu canviar alguna cosa?" Voldria parlar-hi més, però no hi accedeix, es queda en silenci i no respon. Només volia deixar anar ai-

Resistència sota plàstics i cartrons mullats (i altres històries)

xò, com volent dir: "De veritat que voleu canviar alguna cosa?" No sé si es donen per vençuts; la dissort s'ha acarnissat amb ells, això queda clar. Li agradaria saber què tenim pensat, quin pla miraculós, quina estratègia, quina fórmula màgica.

Els sindicats i els partits polítics d'esquerres (?) es manifesten avui en favor dels drets dels treballadors, els salaris dignes i les pensions. Singularment, els drets de les treballadores (i de totes les dones en general) enguany tenen una veu més elevada, més potent, més irreductible. La infame sentència del cas de la Manada –la misèria i la indecència que hi ha al darrere– no només no passa per alt sinó que és la protagonista de la pancarta principal i de molts dels lemes

que se senten. Sorpren una mica que només una dotzena de dones sostinguin la pancarta. ¿No seria molt més efectiu i impactant que hi hagués cinc o sis dotzenes de dones més a l'encapçalament?

Tinc ganes de sentir la història del Miguel Ángel, que sempre va a l'1 de Maig i sempre es fabrica la seva pancarta adreçada als polítics i els jutges: "*Os pasáis las leyes por el forro de los huevos*". Va néixer al Marroc colonial i viu a Sant Adrià des del 1972. I m'explica una història. Quan a l'imperi napoleònic es va abolir la pena de mort, algú va preguntar a l'emperador: "Ara qui cuidarà l'escòria?" I Napoleó va respondre: "Gent com nosaltres, que som encara pitjors que l'escòria". No sé si és

El matrimoni que porta mesos vivint en un portal a la plaça Urquinaona amb Pau Claris. MANOLO GARCIA